

Είς τὸν Βασιλευσίστατον
τὸν κατὰ πάντ' ἀνάστατον.

Α.

Ἥλιος καὶ πάλι, Βασιλεῖρα,
κί' ἡμεῖς δὲν βγάλομα μιλιά.
Γιὰ τὸν καλὸ σου ἰρχμό
μὲ τὴν καρδιά μας χαίρομα,
καὶ τὸν πολὺ μας τὸν καὺμό
τὸν ξίρεις καὶ τὸν ξίρομα.

Σὺ τόση φόρα προκοπῆς
τί νὰ σοῦ πῶ καὶ νὰ μοῦ πῆς;
Βαρίθκα νὰ ταμπουώ
τῆς ἀναγούλας τῆς παλτραῖς,
καὶ τὸ μυαλό μου νὰ ποῦ
γιὰ τοῦ Κουβέρτου τῆς δουλειαῖς.

Βαρίθκα αγέλια σπουδῆς
τοῦ καθενὸς ἡ γλαβάξ,
καὶ τώρα δίχως νὰ μάς δῆς
εἰς τὸ Τετὸί πράδα
νὰ ξεποστάρει, Βασιλεῖρα,
μὲ τὴν καλὴ σου φαμελιά.

Δὲν ἔχω σήμερα σκοπὸ
ἔκεινα πολὺγα νὰ πῶ.
Πῶν κί' οἱ θυμοὶ μας κί' ἡ χολαῖς
καὶ μόνον χρίος ἔχεις Σὺ
παιδιά σου πάντα νὰ μάς λῆς
καὶ νὰ σοῦ λέμε μὴ μισοί.

Γεώργι μας Βασιλεῦ,
εἰς τὰ παιδιὰ σου νὰ θαρρῆς.
Εὐοὶ φωνάζει κί' Ἐλελιῦ
κί' ὁ Μουτρού Τζώρτζης ὁ Σοιρῆς,
κί' ἂν ὡς πατὴρ μας ἀγαπᾷς
εἰς τὴν Δικέλιαν νὰ πῆς.

Ἄν ζίστη δὲ κί' ἐκεῖ λυσοῖ
καὶ μῆτε Βόρειος φουξ,
τὸν Βόρειον ὁ Θεοῦρξ
γενναῖος ἑκοπάνιος,
μὲ κί' ὁ Σιατήρξ ὁ βαρὺς
ἀεὶ τῶς ἰδαπάνιος.

Β

Ἐξόδα 'στὸ Παλάτι σου γενήκαν τὰ συνήθη,
μόνον ἄραξ, Βασιλεῦ, πολὺς ἰδαπάνηθ.
Ναὶ μὲν καὶ σὺ τὸν Βόρειον γενναῖος ἑξοδέτης

ἔταν 'στὸν Θρόνον κάθεσι τοῦ Μιγαλιεστάτου
ἀλλ' ἄρηνε τοὐλάχιστον ὅπταν ταξιδιούρξ
νὰ κοπανίζωμεν κί' ἡμεῖς τὰ περισσώματα του.

Μὲ τοῦτο τὸ κοπάνισμα παρμηκρὰ ζήμα
'σοῦ Θρόνου τὰ κατὰστιχα πιστώω νὰ μὴ γίνῃ,
καὶ φαίνεται τὴν σήμερον ἀπὸ πολλὰ σημεῖα
πῶς μόνον κτῆμα 'σοῦς Ρωμιοῦς ὁ Βόρειος θὰ μείνῃ,
κί' ἂν θίλῃς δίχως βράσκα καλὰ νὰ τὴν παράσωμα
ἔλ' ἀπὸ τώρα, Βασιλεῖρα, εἰ δὴ νὰ τὸν μοιρῶσωμα.

Κί' ἂν καθὲ κοκκινώσκουρος καὶ φλογερὸς ἀνάρτης
κατὰ τοιαύτη ἀντισητῆ ἀεροθεραπείας,
μὴ λησημονῆς, ὁ Βασιλεῦ, τοὺς Βασιλεῖς τῆς Σπάρτης.
τοῦ τὸν λαὸν συνήθιζαν εἰς ἰδιοτροπίας,
κί' ἂν κί' ἦσαν πλουσιώτεροι χρηματικῶς ἡμῶν
εἶχαν ὡς μόνον δαίταν τὸν μίλανα ζωμῶν.

Καὶ σὺ τοιοῦτος Βασιλεῦς τῆς σήμερον γενοῦ
καὶ τῆς μοιρῶμαρξ μὴ ἀκούει τοῦ καθὲ κουνεῖ,
ἄς κάνωμε συστοία κί' ἡμεῖς ἀπὸ κουνεῖ
κί' ἄς βάρῃ τὸν ἄρα τοῦ καθενὸς ρεραῖ,
κί' ἄς τρώγωμεν κί' ἄς πῖνωμε τὸν Βόρειον ἔξ ἴσου
φωνάζοντες εἰς τὸν Γκράν Ντόυρ καὶ 'στὸν Τζῶν Λόμπωκ
ἐξέσωμα.

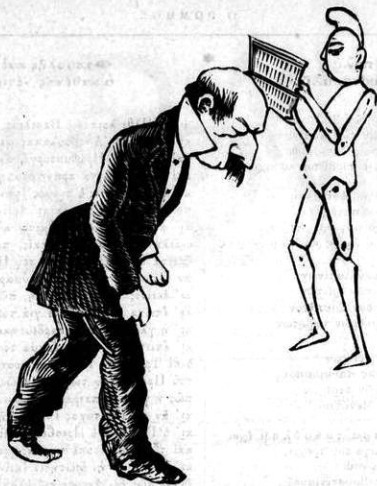
Γ.

Κατὰ τῆς ἀπουσίας σου τὰς πονηρὰς ἡμέρας
ὁ ὀρθολογὸς ἰκόνταψε τὸ καθιστὸς νὰ πάρῃ,
πανίσχυρον ἰδέομα τοῦ κράτους τῆς μαχαίρας
καὶ ξαναπῆρξ κί' ἔδωκε τῆς πῖνας τὸ τροπάρι,
ὁ δὲ Τρικούτης ἀπαθῆς καὶ παγωμένος λίθος
ἰφράναξ συχνὰ πικνὰ πρὸς τ' ὀλοῦζῶν πλῆθος.

Ἐτῆς πῖνας τὸν ἐξαφελμο γιὰτὶ μοῦ κοπανᾷτε;
γιὰτὶ, μωρὸ βερέμπος, νὰ λίτε πῶς πῖνατε;
γιὰτὶ, μωρὸ, ν' ἀκούετε τὸν τάδε καὶ τὸν δεῖνα
καὶ τέτοια σκέψις παλαθὴ μῆς 'στὸ μγαλό σας 'μπῆμα;
καὶ ποῖς ἰδῶ τὰ τοῖτως ὡς τῶρ ἀπὸ τὴν πῖνα;
καὶ ποῖς ἐζήτησε ψωμί κί' ἀμίσως δὲν τὸ βρῆμα;

Ἐμὰ τὸ παραξιλώσατε ἀλήθεια κί' ἐπ' ἀλήθεια
καὶ τὸ τροπάρι τοῦ λιμοῦ σας ἔγινε συνήθεια.
Ἦ φαντασία σας 'μπορεῖ τὸν κόσμο νὰ παθῆν,
ὀλίγη θίλῃσις καλὴ, μωρὸ λαί, σοῦ φθάνει,
κί' ἐντὶ λιθοῦ ζυμωρικοῦ καὶ κουρμάνικου μαύρης
μπορεῖς φραντσόλα κάτσηρ καὶ παντοπάνι νὰ βῆρξῃ.

Ἐτοὶ λοιπὸν μάς ἔπεισε καλὰ πῶς τὴν περνοῦμα
κί' ἰβερθῆκαμα κί' ἡμεῖς νὰ λέμε πῶς πῖνωμα,
κί' ὅπταν, φίλε Βασιλεῦ, εὐδοκῆσις καὶ σὺ
νὰ ξαναλῆθῃς 'στὸ κράτος σου γὰρ τὴν καλὴ μας μοῖρα,
τότε κί' ἡμεῖς 'σηκώσαμε τὸ κοῦτλο θραξ
κί' ἀφήσαμε τὸν ταμπουρά κί' ἔπιρσαμε τὴν λίρα.

Ὁ Φασουλῆς ὡς Π ὦ π Ἴ δ ἂ ν διαβάσει τὸν Μπουρλίτο γιὰ νὰ μᾶς σώσῃ ὁ Θεὸς ἀπὸ καινούσιου κρότου.

Κι' στὸν Τρικώπην ἔσταλλες ἀπ' ἔξω χαριτίσματα
καὶ τοὺς μεγάλους κόπους του καὶ τὰ χρημοτακίσματα,
καὶ φαμφαρόνων μερικῶν ἑλουράζαν τὰ στόματα,
ἐκίνοσε δὲ μὴ λύγισμα Σωτήρος καλλισώμου
στῆς Ἀντιπολιτευσεως ἑβόνας τὰ κόμματα :
εβλίπεται ; δὲν μ' ἔξιχαις ἀκόμη τὸ χρυσὸ μου !

Κι' εἰς ὄρας, φίλε Βασιλεῦ, Ἑλληνική; ἱμπνεύσεως
ὡς νὰ μετρήσῃς ἱκανὸ ἀδεύαζαν Ταμεία,
καὶ ποίησαι πολυώνυμοι τῆς Ἀντιπολιτευσεως
λέγουσιν πὺς ἀπεράσισαν νὰ γίνουσι ποίμνη μία,
καὶ βλίπομεν σάν χάχης με τριχας ὀρθωμάτων
πὺς μία ποίμνη ἔσται ὑπὸ πολλοῦ ποιμάνε.

Κι' ὁ Καραπάνος εἰς αὐτὴν ἔμπορει νὰ προσχωρήσῃ,
γιατὶ κι' αὐτὸς ἔγυρισε προχθὲς ἀπ' τὸ Παρίσι
χωρὶς καμμιὰ ὑπόδοχὴ νὰ τοῦ γενῆ μεγάλη
καὶ λόγο σάν τὸ μπῶτο του γιὰ τὸν λαὸ νὰ βγάλῃ,
γιατ' εἶναι δύσκολοι καιροὶ καὶ ἴσους πλουσίους τὴν ὥρᾳ
κοστίζει κι' ἓνα μᾶσκουλο καὶ μία κλοπαδόρα.

Κι' ὁ κύρ Βασιλῆς, Βασιλεῦ, πρὸς χερὶν τῆς Βουλῆς
κουδοῦσι σπουδακίότητος μᾶς ἔφρε πολλῆς.
Ἐπῆγαν ὄλοι νὰ τὸ ἔσθιν μὴ μάτιμα σάν γαρίδα,
τὰ νικελ ἱμηνόεισαν τὴν ὄδον τῆς μπακιρας,
κι' ἐπαναβλίπεισι μὴ χερᾶν τὴν φίλην μᾶς πατρίδα,
καθὼς ἐτηλεγράφησις θερμῶς ἐκ τῆς Κερκύρας.

Κι' ἡμεῖς, Μεγαλειότατα, ποῶς μὴ ἀμειβίλῃς
δεῖ σ' ἐπαναβλίπομεν μετὰ χαρᾶς μεγάλης.
Ἰδίως δὲ σκόνηται νὰ ἔῃ περιχαρῶς
πὺς φρίσκος φρίσκος ὕγιαις εἰς τὸ παλιὸ κοκάκι
τῆς ἀριστοκρατίας μας ὁ γνήσιος ὄρθος,
ποῦ τὰ γλυκὰ ξανάχρισαι νὰ τρώῃ τοῦ Γρανάκη.

Ὡ; Ἄγγελος μᾶς φαίνεται παρηγορίας νείας
καὶ πράξεις περιμένομεν παραποτοὶ γενναίας,
κι' ἔσταν ἰθὺς νὰ κραιπαλῆ κανίνας Ἀρλεκίνος
βεβαίως μὴ τὴν μάλιστα θὰ κυνηγήσῃς τοῦτον,
καθὼς ποτὶ κι' ὁ Βασιλεῦς τῶν Ἡθῶν ἐκίνοσε
τὰς Βάχκας καταβίωσι μὴ μαστιγίου κούτου.

Μελαγγολία διαρῆς τὸ στήθος μᾶς πείζει
κι' ἱλιζόμεν ἴσθην θλίψιν μᾶς νὰ φέρῃς αὐτοχίαν,
ν' ἀρχίσῃ πᾶ ἴσ' Ἀνάκτορα κι' ἡ μουσικὴ νὰ παίζῃ,
νὰ πῆρωμε τὸ φρίσκο μᾶς εἰς τὴν ἐνδροστοοχίαν,
καὶ καθὲ φούετα σηκωτῆ καὶ θηλυκὸ κομμάτι
κρυφὰ κρυφὰ κι' εὐγενικὰ νὰ τρώῃ μὴ τὸ μάτι.

Μὴν παραπίσῃς ἴσθην δουλειὰ κι' ἀργίσις χερί χερί
καὶ πρὸ πολὺ μού φαίνεται πὺς μᾶς εὐαφῆρις
ὁ τῆς Κορίας πόλεμος, τῆς Κίνας τὰ τραμβῆυ,
ἡ ναυμαχία τοῦ Γηλοῦ, τὸ Βαί-Καί Βαί,
ἀπὸ τὸ τί συσκιπῶνται τὰ γίδια καθὲ στανίς
κι' ἀπὸ τὸ τί ὄν σκίπεταισι ἴσθην χαλί μᾶς νὰ κᾶνρη.